

Sygn. akt II K 297/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 maja 2016 r.

Sąd Rejonowy Gdańsk - Południe w Gdańsku w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący SSR Magdalena Czaplińska

Protokolant Ania Grunt

po rozpoznaniu w dniu 19.05.2016 r. sprawy:

M. G., ur. (...) w G.,

syna R. i I. z domu S.

oskarżonego o to, że:

w dniu 16 lipca 2015 r. w G. zabrał w celu przywłaszczenia mienie w postaci telefonu komórkowego marki S. (...) o wartości 1678 zł na szkodę J. O.,

tj. o przestępstwo z art. 278 § 1 k. k.

I. oskarżonego M. G. uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, czyn ten kwalifikuje z art. 278 § 1 k. k. i za to przy zastosowaniu art. 37 a k. k. na podstawie art. 278 § 1 k. k. w zw. z art. 34 § 1, § 1 a pkt 1, § 1b, § 2 k. k. w zw. z art. 35 § 1 k. k. skazuje go na karę 6 (sześciu) miesięcy ograniczenia wolności polegającej na wykonywaniu nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 (dwudziestu) godzin w stosunku miesięcznym;

II. na podstawie art. 46 § 1 k. k. zobowiązuje oskarżonego M. G. do naprawienia szkody w całości poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonej J. O. kwoty 1.678 (tysiąc sześćset siedemdziesiąt osiem) złotych;

III. na podstawie art. 626 § 1 k. p. k., art. 627 k. p. k. oraz art. 1, art. 2 ust. 1 pkt 2, art. 2 ust. 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity: Dz. U. z 1983 r., nr 49, poz. 223 z późniejszymi zmianami) zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w kwocie 190 złotych, w tym wymierza mu opłatę w kwocie 120 złotych.

Sygn. akt II K 297/16

Zgodnie z treścią art. 424 § 3 k.p.k. oraz złożonym wnioskiem Sąd ograniczył zakres uzasadnienia do wyjaśnienia podstawy prawnej wyroku oraz rozstrzygnięć co do kary i innych konsekwencjach prawnych czynu.

UZASADNIENIE

Sąd uznał M. G. winnym, tego, że w dniu 16 lipca 2015 r. w G. zabrał w celu przywłaszczenia mienie w postaci telefonu komórkowego marki S. (...) o wartości 1678 zł na szkodę J. O., tj. popełnienia czynu z art. 278 § 1 k. k

Stosownie do treści art. 278 § 1 k. k., przestępstwo kradzieży popełnia ten, kto zabiera w celu przywłaszczenia cudzą rzecz ruchomą. Przedmiotem przestępstwa jest więc cudza rzecz przedstawiająca wartość materialną i mogąca być w związku z tym przedmiotem obrotu. Kradzież może zostać popełniona poprzez działanie w formie zaboru, który polega na wyjęciu rzeczy cudzej przez sprawcę z władztwa posiadacza (właściciela) i objęcia go we własne władanie. Kradzież jest przestępstwem materialnym, a jego dokonanie następuje z chwilą objęcia we władanie przedmiotu kradzieży przez

sprawcę. W realiach niniejszej sprawy, oczywiste jest, iż oskarżony dokonał zaboru telefonu komórkowego marki S. (...), będącego rzeczą w rozumieniu przepisów kodeksu karnego. Dokonując jego wyjęcia ze schowka w samochodzie, a następnie wyniesienia z pojazdu wbrew woli właścicielki J. O., pozbawił ją władztwa nad nim. Jednocześnie działał z zamiarem bezpośrednim dokonania kradzieży w celu osiągnięcia nienależnej korzyści majątkowej, bowiem dokonał jego sprzedaży.

Oceniając zachowanie oskarżonego, Sąd doszedł do przekonania, że czyn ten uznać należało za zawiniony. M. G. jest osobą dorosłą, rozumiejącą podstawowe zasady etyczno-moralne oraz posiadającą określone doświadczenie życiowe. Karalność przypisanego mu czynu jest zaś powszechnie znana.

Przechodząc do omówienia wymiaru kary, należy podkreślić, iż Sąd uwzględnił złożony przez Prokuratora wniosek o wydanie wyroku skazującego bez przeprowadzenia rozprawy. Mając na względzie okoliczności sprawy Sąd poddał analizie uzgodnioną przez oskarżyciela publicznego i oskarżonego M. G. karę w kontekście jej zgodności z określonymi w przepisie art. 53 k.k. dyrektywami wymiaru kary.

Spoleczna szkodliwość czynu oskarżonego oceniana z uwzględnieniem dyrektyw z art. 115 § 2 k. k. jawi się jako niemała. Oskarżony godził w dobro prawem chronione, jakim jest mienie. Działał przy tym z niskiej pobudki, jaką była chęć uzyskania łatwego zysku. Jakkolwiek nominalnie wartość zaboru nie była bardzo wysoka, to pobudki oskarżonego zasługiwały na potępienie. Jednocześnie Sąd miał także na względzie, iż nie był to jego pierwszy konflikt z prawem i był on już karany sędownie.

Na korzyść oskarżonego przemawia z kolei fakt przyznania się przez niego do popełnienia zarzucanego mu czynu oraz wyrażenie skruchy. Nadto jako okoliczność łagodzącą Sąd poczytał również młody wiek oskarżonego, który w rozumieniu art. 115 § 10 k. k. jest młodocianym.

W konsekwencji Sąd doszedł do przekonania, że kara 6 miesięcy ograniczenia wolności polegającej na wykonywaniu nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 godzin w stosunku miesięcznym jest najtrafniejszym środkiem reakcji karnej, jaki można było zastosować wobec oskarżonego M. G.. W ocenie Sądu, wymierzona kara nie przekracza stopnia winy oskarżonego, uwzględnia stopień społecznej szkodliwości przypisanego mu czynu i jest wystarczająca dla osiągnięcia wobec niego celów kary, jak również spełni swoją rolę ogólnoprewencyjną w stosunku do społeczeństwa. Wymierzona kara stanowić będzie realną dolegliwość dla oskarżonego oraz uświadomi mu nieopłacalność popełniania przestępstw. Jakkolwiek art. 278 § 1 k. k. nie przewiduje sankcji w postaci ograniczenia wolności, jednakże ukształtowanie orzeczenia o karze w powyżej omówiony sposób umożliwiło zastosowanie w niniejszej sprawie przepisu art. 37a k.k. zgodnie, z którym jeżeli ustawa przewiduje zagrożenie karą pozbawienia wolności nieprzekraczającą 8 lat, można zamiast tej kary orzec grzywnę albo karę ograniczenia wolności, o której mowa w art. 34 § 1a pkt 1 lub 4. W ocenie Sądu, orzeczenie wobec skarżonego kary pozbawienia wolności, nawet z zastosowaniem warunkowego zawieszenia jej wykonania, stanowiłoby sankcję nadmiernie surową i dolegliwą.

Jednocześnie na podstawie art. 46 § 1 k. k. Sąd uznał, iż zasadne jest zobowiązanie oskarżonego M. G. do naprawienia szkody wyrządzonej pokrzywdzonej J. O., poprzez zapłatę na jej rzecz kwoty 1.678,00 złotych, która to kwota odpowiada wartości telefonu Samsung G. (...) stanowiącego przedmiot zaboru.

W tym miejscu wymaga wskazania, iż Sąd omyłkowo, wskutek przeoczenia - pomimo złożenia przez Prokuratora w tym zakresie wniosku, który to Sąd uznał za uzasadniony - nie orzekł na mocy art. 34 § 3 k. k. w zw. z art. 39 pkt 7 k. k. w zw. z art. 43a § 1 k. k. od oskarżonego M. G. świadczenia pieniężnego w wysokości 500 złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej. Omyłka ta jest tego rodzaju, iż nie może zostać sprostowana w trybie art. 105 k. p. k., a jedynie w toku kontroli instancyjnej.

Stosownie do wskazanych w wyroku przepisów, Sąd zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu oraz nie znajdując podstaw dla zwolnienia M. G. od zapłaty kosztów sądowych, zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w kwocie 190 złotych, w tym wymierzył mu opłatę w kwocie 120 złotych.